Focul minții

On August 24, 2013

Continuă să-ți desăvârșești percepția asupra celor din jur, astfel încât să reușești să deschizi fără forță acea ușă închisă la care nimeni nu poate să ajungă.

Niciodată focul minții nu este prea mare atâta timp cât te lasă să savurezi acea senzație de încredere bine controlată, cu intensitate suficientă pentru a produce o anumită schimbare. Niciodată focul nu se stinge atâta timp cât te umple de acea plinătate de sine pe care o poți experimenta la maximum fără să te îngrijoreze consecințele. Focul minții poate să se aprindă și accidental, dar oricum s-ar aprinde, e o șansă să-și arate puterea.

Dr. Hannibal Lecter intuiește imediat, dintr-o singură frază, dintr-o singură inflexiune a vocii, din reflectarea atentă asupra unei chestiuni oarecare, sau numai dintr-o simplă cântărire a gesturilor și a mimicii, acea parte neliniștitoare din viața agentului FBI în devenire, Clarice Starling. El reușește să deschidă fără forță acea ușă închisă din trecutul ei, la care nimeni nu putea să ajungă.

Argumentele sale par cu totul întemeiate. Şi tot mai aprigă devine străduința lui de a penetra zidul trecutului ei, continuându-și și desăvârșindu-și percepția asupra propriei ei persoane. Combustibilul neconvențional care îi alimentează intuiția, folosit pentru a scurtcircuita gândurile și a produce un efect continuu de închidere, diferă în funcție de capacitatea ei de a răspunde.

Clarice, această sensibilă inimă care îi insuflă lui Hannibal anumite convingeri, dar și o mare dorință de aplecare a minții spre cunoaștere, este la rândul ei sedusă de calitățile lui de psiholog. Şi tocmai de aceea devine un interlocutor captivant.

Leadership: Poți să-ți perfecționezi arta de a te menține în autenticitate folosind ansamblul "victorie-măreție" din care să transpară superioritatea ta în intuiția circumstanțială, căutând folosul de moment al unei sugestionări subtile?

Hannibal repurtează o imensă victorie care are la bază tocmai stările și emoțiile pe care Clarice nu suportă să le exteriorizeze. Complicând structura ei sufletească prin emiterea unei energii ce corespunde unei frecvențe de mare intensitate, alimentată de o anumită tensiune negativă, practic îi sporește acesteia sentimentul de frustrare, furie și nemulțumire. Deținând supremația în gândire datorită simplității ei, Hannibal pășește sigur și fără niciun fel de efort în domeniul ei personal.

Măreția lui, ca dovadă a victoriei asupra minții și sufletului uman, constă în faptul că reușește să creeze dependență de călăuzirea sa, de puterea și harul lui de a oglindi imaginea tipică a unui detectiv a cărui intuiție (dublată de cunoștințe vaste) nu dă greș în materie de judecăți doveditoare în chip absolut. El nu-i sugestionează lui Clarice o acțiune specifică care poate servi drept semn al recunoașterii calităților sale de psiholog foarte subtil, ci îi sugestionează o cale pe care ea s-o urmeze încât să-și valorizeze potențialul, atitudinile și comportamentele, dar mai ales experientele pozitive și negative pe care le-a trăit.

Fenomenalul doctor psihiatru știe să transforme un "semnal luminos" într-un "semnal electric" regulat și compromițător, cu ajutorul celulei de timp la care face constant referire. Clarice este captată într-un bloc de gânduri regeneratoare de lumină și întuneric, ca într-un câmp electric produs de tensiunea dintre două borne diferite care stabilește un curent alternativ cu elemente continue. Constituind așadar un subiect de cercetare pe cinste. Dar fiind în

permanență supusă calculelor și sugestiilor, procedeelor de sensibilizare, totul în ea ajunge să se deregleze.

Raza de lumină atât de trudnic dobândită, se stinge. Şi mai tare se încordează nervii femeii supuse tratamentului de "bun venit". Propagarea în lanț a unor perturbații în sistemul ei de a fi, mărind starea ei de disconfort, determină o reducere a performanțelor ei de investigator, o scădere a randamentului. Sub acțiunea forței de sugestie, Hannibal emite o serie de vibrații care acționează în principal asupra zonelor sensibile ale existenței ei, cu rol de flash-uri și atenționări, dirijate spre punctul ei de origine.

Leadershipul: Poți evolua prin intermediul experiențelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realității și ceea ce se opune încercării de a o falsifica?

Împingerea omului până la o anumită limită, până la exasperare, este un declanșator al sentimentului de neputință, este adevăratul răspuns al individului obișnuit în fața unei forțe impenetrabile și non-asimilabile. Această forță implică prin ea însăși mai degrabă o structură aspră de gândire, decât acea deprindere izolată de a rumega la nesfârșit anumite gânduri în contextul cultului "superiorității".

Clarice vedea în acea împrejurare o acceptare necritică a unei situații neobișnuite, a unui caz individual ce avea drept finalitate determinarea acțiunilor viitoare necesare pentru găsirea unui criminal feroce. În timp ce pentru Hannibal, ea însăși devenea, dacă nu o unitate de informație, o personalitate ce trebuia cercetată numai ca un exercițiu pentru minte și gândire prin intermediul dialogului. Având o putere relativă, ea este luată prin surprindere de tiparele complexității cunoașterii.

Clarice trebuie să evolueze prin intermediul experiențelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realității și ceea ce se opune încercării lui Hannibal de a o falsifica prin adaosul de suspans, neprevăzut, trăiri puternice, intrigă și răsturnări spectaculoase de situație, deci folosindu-se de adevărata calitate specifică unui thriller. Prin aceasta, leadershipul parcurge distanța de la viziune la realitate, pe care oamenii sunt constrânși s-o lămurească printr-un test psihologic individualizat: cât de mult se poate rezista la ceea ce nu-ți place să accepți ca fiind greu de suportat?

Propunându-ne să discutăm, fie și succint, despre perspectivele expansiunii leadershipului în lumea de mâine, nu putem să nu ținem seama de stările individului, puternic determinate convențional sau neconvențional de o forță de persuasiune puternică.

Nu puțini oameni înțeleg prin leadership, în momentul de față, un cod convențional de reguli care să fie puternic implementat în cadrul tuturor nivelelor decizionale. Majoritatea par a percepe leadershipul drept o existență proprie unei entități valabile în condiții bine determinate, deci nu ca un tipar de gândire, ci ca o înșiruire de comenzi prestabilite și accesarea lor în anumite circumstanțe care au drept scop câștigul de orice fel. Dar ei elimină astfel esențialul.

În ce condiții leadershipul tău se poate reduce la dimensiunea psihologică încât să te descurci exemplar pe câmpul de luptă cu minusurile propriei naturi?

Însă ca și în cazul jocului de șah, elementele de la baza leadershipului constau în tempoul și jocul în forță, făcând tot mai mult abstracție de "amenințare". Dar în condițiile în care "jocul puterii" capătă o anumită pondere, puternic determinată de stările indivizilor și a liderului, leadershipul se reduce la o chestiune de natură psihologică, în cadrul unei relații de tipul:" *Acceptabilitate-Incertitudine*".

Cine repurtează o imensă victorie în acest caz? Bineînțeles, acela care deține supremația în gândire. De regulă, acea parte care induce cu ușurință și rapiditate acele stări și emoții pe care oponentul nu le suportă.

Așadar, complexitatea creației psihologice căreia nimeni să nu i se poată împotrivi, aduce cu sine, în mod inevitabil, o multitudine de aparente paradoxuri, dileme, nuanțe și jocuri de dezbrăcare a minții. Pe care, însă, mintea limitată până la o anumită treaptă a înțelegerii, le consideră ca fiind deplasate sau nepoliticoase, sau abstracte într-un sens strict și necontroversat.

La un alt nivel de conștiință și înțelegere, acestea devin clare, naturale pentru că înțelegerea unora este destul de extinsă, prezentând o anumită complexitate și o altă viziune care are substanță și poate da particularitate și identitate individului. Însă, la nivel de leadership, acest război " *Acceptabilitate-Incertitudine* ", trebuie să se finalizeze întotdeauna cu remiză. Acțiunile trebuie să fie favorabile și părții adverse, altfel riști să te confrunți cu situația în care să-ți găsești un adversar tocmai în tine însuți. Şi să pierzi forțat.

Continuă să-ți desăvârșești percepția asupra celor din jur, astfel încât să reușești să deschizi fără forță acea ușă închisă la care nimeni nu poate să ajungă. Ușa spre sufletul lor. Şi odată deschisă, n-o încuia la loc prin jocuri de percepție și de rol. Minusurile propriei naturi sunt date de incapacitatea de a te atașa emoțional de alții și de incapacitatea de a te putea bucura pentru reușita lor.

Oamenii vor fi pregătiți să răspundă încercărilor tale de a-i influența dacă informația pe care o furnizezi ca modalitate de intervenție psihologică se situează între dorința lor de a se autodepăși și hotărârea ta de a renunța la control.

Focul minții desemnează acea capacitate de cunoaștere a celor care te înconjoară, astfel încât aceștia să răspundă favorabil la acțiunile tale determinate de idei și gânduri ce pot fi induse prin persuasiune. "Tu" și "Ei" trebuie să funcționeze într-un tandem continuu în scopul atingerii telurilor comune, și în acest tandem nu trebuie să apară niciun perdant.

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-mintii.html